

Arrest

nr. 218 134 van 12 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 30 september 2014 een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als ascendent en in functie van de wettelijke samenwonende partner van haar dochter. Deze referentiepersoon heeft de Nederlandse nationaliteit. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en

Migratie op 27 maart 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 31 maart 2015 dient de verzoekende partij, in dezelfde hoedanigheid, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 28 september 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 27 oktober 2015 dient de verzoekende partij, in dezelfde hoedanigheid, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 26 april 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. De verzoekende partij dient op 17 november 2016, in dezelfde hoedanigheid, een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger. Op 12 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht op 20 juni 2017 en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.11.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kan dit echter niet worden vastgesteld.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 30.09.2014, 31.03. 2015 en 27.10.2015 betrokkene een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Op respectievelijk 27.03.2015, 28.09.15 en 26.04.2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris telkens de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter staving van haar vierde aanvraag legde betrokkene volgende bewijzen voor:

- Attest vanwege de Surinaamse Kamer van Koophandel en Fabrieken dd. 28.10.2016 waaruit blijkt dat betrokkene niet staat ingeschreven in het Surinaamse Handelsregister; attest vanwege het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd. 28.10.2016 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezit. Echter, beide documenten zeggen niets over eventuele andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene.

- Attesten OCMW Antwerpen dd. 19.01.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als referentiepersoon en dochter tot op de datum van het attest geen financiële steun aanvroegen.

- Loonfiches [C.] NV (januari 2016 - januari 2017) op naam van de referentiepersoon; Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (Inkomstenjaar 2015 - Aanslagjaar 2016) op naam van de referentiepersoon.

- Bewijzen geldstortingen (Western Union / MoneyGram) vanwege een derde (de dochter van betrokkene) aan betrokkene uit de periode december 2012 - mei 2013: deze stortingen hebben geen

betrekking op betrokkene en de referentiepersoon, en tonen dan ook niet aan dat betrokkene financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon. Voor zover deze stortingen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ze tevens onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Verklaring referentiepersoon en partner; twee rekeninguittreksels vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.8.2016 en 05.09.2016: uit de verklaring zou moeten blijken dat zij instaan voor alle kosten en onderhoud van betrokkene. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Bovendien zijn slechts twee geldstortingen door de dochter van betrokkene onvoldoende om een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon aan te tonen. Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 09.08.2014 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de dochter en schoonzoon van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoud. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België; er is geen sprake van enige medische problematiek op haar naam.”

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Verzoekster diende op 17 november 2016 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend met de heer [M.R.G.], geboren te [...](Suriname) op [1979] [RR: ...]. De heer [M.R.G.] heeft de Nederlandse nationaliteit.

Op 12 mei 2017 verkreeg verzoekster de bestreden beslissing betekend waarbij de beslissing werd genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet is derhalve opgelegd omdat de verblijfsaanvraag van verzoekster werd afgewezen.

Tegen deze beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf werd een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien zou blijken dat deze vordering gegrond is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd, dan dient ook huidig bevel om het grondgebied te worden vernietigd.”

2.1.2. Het kan volstaan erop te wijzen dat bij arrest van 12 maart 2019 met nummer 218 133 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep gericht tegen de beslissing van 12 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft verworpen, zodat er geen sprake van kan zijn dat de thans bestreden beslissing in navolging van deze beslissing dient te worden vernietigd. In het middel kan verder geen kritiek worden gelezen die is gericht tegen de thans bestreden beslissing. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“A. HET PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKSTER

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas en de stukken uit het administratief dossier en de bijgevoegde stukken, waaruit blijkt dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar haar gezins- en privéleven zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken en feitelijke gegevens (zie het administratief dossier). Verzoekster woont bij haar familie te [...] sinds 2014 (zie het administratief dossier). Zij verkrijgt van hen materiële en financiële ondersteuning (zie de bijgebrachte stukken zoals de verklaring van de referentiepersoon in het administratief dossier).

Zij verblijven samen sinds augustus 2014. Sindsdien werden er verschillende aanvragen ingediend tot het verkrijgen van een duurzaam verblijfsrecht.

Verzoekster en haar familieleden kunnen hun gezins- en privéleven niet elders beleven. De familieleden van verzoekster zijn gedomicilieerd in België en aldaar geworteld. De referentiepersoon is werkzaam bij [C.] NV (zie de loonfiches die werden gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). Verzoekster woont ook reeds bij hen sinds augustus 2014.

Verzoekster wijst erop dat zij tot op heden financieel en materieel afhankelijk is van de referentiepersoon (zie hierboven). Zij valt dus ten laste van hem. Verzoekster heeft bovendien geen enkele eigendom in haar bezit in Suriname (zie het bijgebrachte attest dat verzoekster geen onroerend eigendom bezit bij de aanvraag tot machtiging van verblijf) en dus geen materiële mogelijkheid om zich te handhaven in Suriname.

De verwerende partij moet met deze feitelijke gegevens rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest.

B. DE BESCHERMING: ARTIKEL 8 EVRM - ARTIKEL 7 HANDVEST - ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96).

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke zij verblijft in België sinds 2008 en de opleiding die zij volgt (stuk 3 en 4).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

C. DE BELANGENAFWEGING VOLDOET NIET T.A.V. ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 HANDVEST EN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

1. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen

belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

Door verzoeker werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging te betrekken en dat de belangenafweging door de gemachtigde op basis van de betrokken elementen kennelijk onredelijk is en niet heeft geresulteerd in een "fair balance".

4. In de gemaakte belangenafweging door de verwerende partij, werd onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke situatie van verzoekster. Ten onrechte stelt de gemachtigde dat de private belangen van verzoekster een verwijderingsmaatregel niet in de weg zouden staan.

Verzoekster verblijft in België bij haar familie sinds augustus 2014 (te [...]). Sindsdien werden er verschillende aanvragen ingediend tot het verkrijgen van een duurzaam verblijfsrecht. Tijdens deze aanvragen verkreeg verzoekster steeds een tijdelijk verblijfsrecht, hetgeen haar de wettelijke mogelijkheid gaf om in het Rijk te verblijven. Verzoekster heeft hierdoor op wettige wijze haar privé- en gezinsleven kunnen ontwikkelen.

Verzoekster en haar familieleden kunnen hun een gezins- en privéleven niet elders beleven. De familieleden van verzoekster zijn gedomicilieerd in België en aldaar geworteld. De referentiepersoon is werkzaam bij [C.] NV (zie de loonfiches die werden gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). Verzoekster woont ook reeds bij hen sinds augustus 2014. Deze feitelijke vaststellingen vormen ernstige hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven tussen verzoekster en haar familie als dusdanig verhinderen in het land van herkomst (Suriname).

Verzoekster wijst erop dat zij tot op heden financieel en materieel afhankelijk is van de referentiepersoon (zie hierboven). Zij valt dus ten laste van hem. Verzoekster heeft bovendien geen enkele eigendom in haar bezit in Suriname (zie het bijgebrachte attest dat verzoekster geen onroerend eigendom bezit) en dus geen materiële mogelijkheid om zich te handhaven in Suriname. Ten onrechte stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dan ook dat verzoekster in staat zou zijn een leven op te bouwen in Suriname. Uit de bijgebrachte stukken bij de aanvraag tot machtiging van verblijf, volgt bovendien dat verzoekster de steun nodig had van haar familie om zich materieel te handhaven.

5. In casu wijst verzoekster erop dat moet worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het is immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer de beslissing te nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De gemachtigde heeft onvoldoende rekening gehouden met bovenvermelde elementen.

Tot slot wijst verzoeker erop dat Raad niet zelf tot de wettelijk noodzakelijke beoordeling en belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*', noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip '*privéleven*' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt om, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en/of gezins- of familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu beroept de verzoekende partij zich in de eerste plaats op een gezins- of familieleven met haar meerderjarige dochter en diens partner in België. Zij stelt sinds augustus 2014 in te wonen bij deze familieleden in België en stelt door hen materieel en financieel te worden ondersteund.

De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partij kan niet voorhouden als zouden de door haar ingeroepen familiebanden niet in rekening zijn gebracht.

Er moet zo allereerst worden vastgesteld dat de bestreden beslissing pas werd genomen, nadat eerst een standpunt werd ingenomen over de vierde aanvraag tot gezinshereniging die de verzoekende partij indiende in functie van de Nederlandse wettelijk samenwonende partner van haar dochter. De verzoekende partij steunde zich hierbij op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, waarvoor zij aannemelijk diende te maken dat zij als ascendent ten laste is van de referentiepersoon of diens echtgenoot of partner. De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, met name dat de ascendent ten laste is, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. In een situatie zoals deze in casu voorligt, kan ook worden aangenomen dat de situatie in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België, eerder dan de preciaire verblijfssituatie in België, een correct referentiepunt biedt om na te gaan of er sprake is van een reële afhankelijkheidsband. Voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing stelde de verwerende partij vast dat de verzoekende partij in het kader van haar vierde aanvraag om gezinshereniging andermaal naliet het bewijs van het "*ten laste zijn*" te leveren. De Raad verwierp bij arrest van 12 maart 2019 met nummer 218 133 het beroep dat de verzoekende partij instelde tegen deze beslissing.

In de bestreden beslissing wordt, omtrent de ingeroepen familiebanden, bijkomend nog geoordeeld als volgt:

“Het gegeven dat de dochter en schoonzoon van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoud.”

Het standpunt van de verwerende partij dat de verzoekende partij naliet aan de hand van de door haar voorgelegde stukken een bijzondere afhankelijkheidsrelatie met haar dochter en diens partner aan te tonen, wordt niet onderuit gehaald. De verzoekende partij kan hiervoor niet volstaan louter opnieuw te verwijzen naar de documenten en/of gegevens zoals zij deze voorlegde in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging, en die niet werden aanvaard, en vol te houden dat zij ten laste valt van de referentiepersoon. Nu een bijzondere afhankelijkheidsrelatie niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij niet aan dat zij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en de ingeroepen familiebanden als dusdanig onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. In deze situatie blijkt ook niet dat een belangenafweging omtrent het gezins- of familieleven diende of dient plaats te vinden.

Het gegeven dat de ingeroepen familiebanden niet als gezins- of familieleven worden beschermd door artikel 8 van het EVRM, verhindert niet dat deze als privéleven onder de bescherming van dit artikel kunnen vallen. Op lezing van de bestreden beslissing dient evenwel te worden aangenomen dat volgens de verwerende partij de ingeroepen familiebanden in geen geval een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan. De verwerende partij wees erop dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon (of van haar dochter). Zij benadrukte dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn en herhaalde verder dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist. Zij wees er nog op dat de situatie van de verzoekende partij niet deze is van een vreemdeling die een voortgezet verblijf wordt geweigerd.

In het licht van hetgeen voorafgaat, en in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, kan worden aangenomen dat wel degelijk een belangenafweging met het betrekking tot dit privéleven heeft plaatsgevonden.

De verzoekende partij betoogt dat zij en haar familieleden in België hun privéleven niet samen kunnen beleven op een plaats buiten België. Zij stelt dat haar familieleden zijn gedomicilieerd en geworteld in België en haar schoonzoon hier werkt. Zij stelt andermaal ten laste te zijn van deze familieleden.

Met verwijzing naar de voorgaande bespreking dient te worden herhaald dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij *“ten laste”* is van haar familieleden in België. Bij de beoordeling hieromtrent in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd ook reeds rekening gehouden met het gegeven dat zij geen onroerende eigendom heeft in Suriname. Zij toont hiermee verder ook nog niet aan dat niet in redelijkheid van haar, als volwassen persoon, kan worden verwacht dat zij opnieuw haar leven verder zet in haar herkomstland, zonder de nabijheid van haar dochter en diens partner, zoals dit in het verleden ook het geval was. De Raad benadrukt dat de verwerende partij er in haar beslissing niet van is uitgegaan dat de familieleden in België de verzoekende partij kunnen volgen naar Suriname, maar wel dat de verzoekende partij kan worden geacht in dit land haar privéleven terug op te nemen, zonder de nabijheid van deze familieleden. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij niet op zorgvuldige en redelijke wijze tot deze beoordeling is gekomen. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij vanuit haar land van herkomst de banden met haar familieleden in België niet kan onderhouden, zoals zij dit in het verleden heeft gedaan. Deze banden kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en de familieleden in België kunnen haar ook op regelmatige basis komen bezoeken.

De verzoekende partij overtuigt ook niet met haar betoog dat specifiek rekening had moeten worden gehouden met het gegeven dat zij haar privéleven in België op wettige wijze heeft ontwikkeld, waar dit werd opgebouwd tijdens het tijdelijk verblijf dat zij telkens genoot tijdens de behandeling van haar vier verblijfsaanvragen. In dit verband wordt opgemerkt dat het werkelijke onderscheid dat het EHRM in zijn rechtspraak maakt, niet zozeer verband houdt met de vraag of het privéleven al dan niet werd ontwikkeld tijdens een legaal verblijf, maar wel met de vraag of het privéleven al dan niet werd ontwikkeld op een ogenblik dat de betrokkene was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer

dan drie maanden of er was gevestigd en er dus vanuit mocht gaan dat hij of zij hier een privéleven mocht uitbouwen. Het EHRM stelt in zijn rechtspraak zeer duidelijk dat, waar er louter sprake is van een illegaal verblijf of nog van een precair verblijf in de zin van een verblijf dat enkel tijdelijk is toegestaan bijvoorbeeld om de behandeling van een aanvraag af te wachten, de betrokkene geen enkele rechtmatige verwachting kan koesteren dat zij in dit land een privéleven mag uitbouwen. In casu blijkt niet dat de verzoekende partij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich hier te vestigen. Zij kreeg ook reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan zij evenwel weigerde gevolg te geven. Het EHRM stelt zeer duidelijk dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld (EHRM 8 april 2008, Nyanzi / Verenigd Koninkrijk; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse / Nederland (GK); EHRM 17 april 2014, Paposhvili / België). De verzoekende partij overtuigt dus niet dat het tijdelijke verblijfsrecht dat zij telkens genoot in afwachting van de behandeling van haar aanvragen om gezinshereniging een gegeven betrof dat in haar voordeel kon spelen en waarmee specifiek rekening diende te worden gehouden. De verzoekende partij – die er gelet op haar precaire verblijfssituatie niet van onwetend kon zijn dat het uitbouwen van een privéleven in dit land evenzeer precair was – overtuigt niet dat in casu de vereiste uitzonderlijke omstandigheden spelen. De uiteenzetting van de verzoekende partij wijst niet op ernstige hinderpalen die maken dat haar privéleven enkel kan worden verdergezet in België, en die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat enkele gegeven dat de ‘schoonzoon’ werkt in België er op zich nog niet aan in de weg staat dat hij en zijn partner, dit is de dochter van de verzoekende partij, samen met de verzoekende partij buiten België kunnen verblijven, in Nederland of Suriname, dit indien de betrokkenen alsnog zouden verkiezen om samen te blijven wonen. Op geen enkele wijze blijkt dat de referentiepersoon in Nederland of Suriname op korte tijd geen voor hem gepaste arbeidsbetrekking kan vinden. De verzoekende partij maakt ook geenszins aannemelijk dat haar dochter en diens partner zodanig zijn geworteld in België dat dit niet langer in redelijkheid mogelijk zou zijn.

Met betrekking tot enig privéleven van de verzoekende partij dat losstaat van de ingeroepen familiebanden in België worden verder geen concrete elementen naar voor gebracht. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij, los van haar ingeroepen familiebanden, duurzame banden met dit land heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Het louter op algemene wijze stellen dat men reeds sinds 2014 in België verblijft en inspanningen verricht om een duurzaam verblijfsrecht te verkrijgen, kan in dit verband niet volstaan. Hieruit blijken geen concrete elementen van een privéleven die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij de beoordeling van haar privé- dan wel gezins- of familieleven enig concreet element ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of hierbij op onzorgvuldige dan wel kennelijke onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen. De verzoekende partij toont niet aan dat haar belangen hierbij op disproportionele wijze zijn benadeeld.

In de voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 7 van het Handvest bepaalt dat “[e]nieder [...] recht [heeft] op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 7 van het Handvest bevat aldus rechten die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing in casu strijdt met artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest worden aangenomen.

2.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en

familielevens, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt reeds afdoende dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing het ingeroepen gezins- of familieleven in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze. De verzoekende partij geeft verder niet aan in België minderjarige kinderen te hebben, of concrete gezondheidsproblemen.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

2.2.5. In het licht van hetgeen voorafgaat, laat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve evenmin.

2.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend negentien door:

mevr. I.CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS